

Một nơi để dừng...

Sáng, điện thoại reng. Đầu bên kia vang lên một giọng Bắc ấm và nhẹ, tôi hỏi:

-Minh Trang hả?

-Không, Đinh Xuân đây.

-Xin lỗi nha. Có gì không Xuân?

-Hiền chưa gọi cho Đức hả?

-Chưa. Mà có chuyện gì vậy?

-À, Hiền đang ở Pleiku. Hiền nói mời mấy bạn ra quán cà phê gặp nhau đó. Di động của Đức số mấy?

Tôi đọc. lát sau Hiền gọi hỏi giờ hẹn các bạn ở đâu. Tôi nói Hiền đang nghỉ ở khách sạn nào thì hẹn ở quán cà phê gần đó. Lần này Hiền không nghỉ lại Pleiku, chỉ dừng gặp bạn bè khoảng hai tiếng rồi tiếp tục về Kontum. Tôi nghĩ thật nhanh. Bạn bè đa số không biết đi xe máy. Thôi thì gặp nhau ở cà phê Phan Đình Phùng là tiện nhất. Hiền hỏi địa chỉ, không nhớ nên tôi phải đến quán trước đón bạn.

Ngồi ở quán, tôi tiếp tục báo cho các bạn. Gọi Bình, tôi nhắc bạn ghé rủ Chi B và Lệ Thu. Gọi Thế thì thêm Hạnh- cô hàng cơm & phở, người đẹp một thời của Pleiku xưa. Gọi Sen thì bạn bảo bận lắm. Gọi Mộng Hoa thì nhà bạn có giỗ. Không gọi được Bích Lan, Phan Minh, Nguyệt, Túy Phước, Thu Pháp văn. Chiêm thì xa quá.

Hiền đã tới. Bạn rảo bước qua đường vào quán chọn bàn. Các bạn khác cũng lần lượt xuất hiện. Thế chạy xe đến một mình, nói Hạnh chuẩn bị bữa sáng cho nhà và sẽ tới sau. Hiền khen Thế trẻ đẹp. Thế cười tít mắt. Rồi Thu Hà, Chi B, Bình, Đinh Xuân, Hạnh cũng đã có mặt. Hỏi Lệ Thu đâu, Bình nói chắc nó để quên điện thoại, không gọi được. Tôi bấm thử và cũng không ai bắt máy.

Bảy cái đầu chụm lại, chuyện trò giòn tan ồn cả một góc quán. Thu Hà lấy điện thoại ra chụp hình. Hiền cũng vậy. Chụp đứng, chụp ngồi, chụp góc này góc khác. Chỉ tội cô bé phục vụ phải làm phở nháy mắt bất đắc dĩ. May mà còn sớm quán chưa đông khách.

Xong mục chụp hình, trên bàn bao nhiêu là món. Nào cà phê, nào bánh ngọt, nào trà lipton, nào nước lọc... Thu Hà còn mang theo món điểm tâm quen thuộc trong thực đơn giảm cân của bạn: cà phê bạn tự pha chế với sữa tươi không đường và những phong bánh ngọt từ bên kia gửi về- loại bánh giống bánh mì ngọt sấy khô loáng thoáng có hạnh nhân. Bạn ân cần

mời chúng tôi nhấp thử cà phê và ăn bánh: “Đó, buổi sáng chỉ cần bao nhiêu đó thôi. Trưa và chiều ăn ít lại. Đừng ăn phở khô. Trời, cứ một tô phở người bán cho một muống mỡ heo. Tặng cân ghê lắm.” Chi B tiếp: “Loại mỡ heo đó người ta để cả năm, không dùng dầu như nhà mình đâu. Ăn vào là thành mỡ trắng tập trung ở cái bụng mỡ như phật Di lặc”. cả bọn lại cười. Hà tiếp lời: “Mà Hiền, Đức, Thế ba đứa bay có bệnh rồi, nhớ đừng ăn nhiều thịt đỏ và đường. Tụi bay thấy đó tao không tập thể dục mà bụng phẳng như con gái; bắp đùi vẫn săn chắc à nha”. Một tràng cười nổi lên: “Ừ, Hà cứ như thiếu nữ. Hãy còn xuân lắm”. Hiền chậm rãi phán: “Hà đẹp hơn xưa. Thế cũng vậy. Xuân không thay đổi...Mà lạ ghê, tao nhớ nhiều còn Nguyệt Ánh hầu như quên sạch”. Bỗng một cô bé bèn bên cạnh qua chào Bình. Bình nói: “Đây là con gái của Mộng Hoa”. Hiền hỏi: “Hoa nào, Hoa người Huế, đâu như lớp 10 mới vào học phải không?”. Cả bọn không ngờ Hiền nhớ giỏi như vậy.

Sen tới. Lại chụp hình. Lại rộn ràng thăm hỏi. Cuối cùng là Thu Pháp vẫn rồi Liễu. Mỗi lần có thêm người là một lần máy ảnh sáng lên. Không hẹn mà gặp được đến mười người bạn, Hiền cười miết.

Chín giờ. Chúng tôi chia tay Hiền và hẹn gặp nhau ở đám cưới con Lê Thu. Hà cùng tôi đi thăm Nguyệt và Phan Minh. Gặp cả hai bạn và ai cũng khỏe. Một buổi sáng vui!

Hai tiếng gặp nhau qua nhanh. Hiền tiếp tục cuộc hành trình. Tôi nhớ mãi câu nói của Hiền: “Không hẹn trước nhưng mỗi khi có dịp qua đây Hiền sẽ dừng lại để gặp các bạn”.

Pleiku như một nơi để dừng phải thế không?

Nguyễn Thị Đức
Tháng 5 - 2015